

2. kapitola – Údolie mesiaca (*Valley of the Moon*)

Osoba kráčala z jediných otvorených dverí, ktoré Lara doteraz nevidela. Tie sa nachádzali neďaleko sôch jašterov. Boli nenápadné, schované v tme. Možno to ani neboli dvere, len nejaký vchod do vlhkej malej jaskyne.

„Johnattan! Kde toľko trčíš?!“ zahlásila osoba do vysielacky, ktorú držala v pravej ruke.

Vtom Lara zistila, že ten hlas jej je veľmi povedomý, veď aj tú osobu poznala, no nebola si istá, či je to naozaj tá osoba, na ktorú myslí. Každopádne jej hlas bol ženský.

„Prepáč, tá mrcha Croft je tu!“ ozval sa z vysielacky odpudivý hlas Bartoliho pripomínajúci akési náramne hnusné syčanie.

„Ale to snáď nie! Vieš, čo je tvojou úlohou?!“ vrieskala žena do vysielacky a pobehovala po miestnosti.

„Áno,“ ozvalo sa po chvíli z vysielacky, „končím Sophia.“

Vtedy sa potvrdili Larine obavy. Žena pred ňou bola Sophia Leight. Žena, ktorú dvakrát dostrielala na smrť. Práve v deväťdesiatom ôsmom, keď hľadala jeden zo štyroch artefaktov. Sophia jej ale odmietla vydať Oko Izisu a preto sa znepriatelili.

Lara spontánne uskočila do tieňa, aby ju táto šíalená ženská náhodou nezazrela a taktiež vytiahla pištole pre každý prípad.

Sophia akýmsi divným pohybom ruky otvorila jeden zo zatvorených dverí. Hneď, ako vošla dovnútra, tak sa za ňou dvere zatvorili.

Lara hneď nasledovala túto blond'avú potvoru ku dverám, chvíľu počkala a následne spravila rovnaký pohyb rukou ako Sophia. Dvere sa okamžite otvorili a odhalili dlhú tmavú chodbu vedúcu stále nižšie a nižšie. Na konci zvažujúcej sa chodby videla denné svetlo a čiastočne ho tienila Sophiina postava kráčajúca po pravej strane chodby. Lara sa potichu vydala za ňou s vytasenými zbraňami mieriac ich na Sophiu.

Vtom Lara stúpila na čosi, čo sa pod ňou pohlo. Zem sa začala mierne triasť, postupne sa zemetrasenie stupňovalo až sa Sophia pozrela za seba a zbadala Laru.

„Ty prekliata!“ zvraskla a dala sa do splašeného behu.

Lara sa taktiež obzrela a videla obrovský kamenný balvan rútiaci sa priamo na nich.

Lara sa pustila do šíaleného šprintu naprieč chodbou a keď dorazila ku Sophii stojacej na okraji chodby, tak zastavila.

„Čo teraz ty trúba?!“ vrieskala Sophia.

Lara jej namiesto slov jednu vrazila a Sophia padla na stupienok neďaleko – bola chránená pred obrovským balvanom.

Balvan sa blížil. Prezrela si okolie – dolu videla obrovské jazero so sochou bohyně Kalí. Nad hlavou videla popreplietané konáre stromov.

Vtom sa balvan vyrútil z chodby a vzápätí Lara skočila a vystrelila svoj hák na konáre. Balvan ju minul, padal do jazera na dne údolia, a až dopadol na zem, ozval sa ohlušujúci rachot.

Lara visela na svojom lane a zhlboka sa nadýchla spúšťajúc sa nižšie. Vtedy sa ozvalo jemné praskanie dreva. Konáre nad jej hlavou sa vzápätí rozlomili a Lara padala hlboko dolu. Vykrikla oháňajúc sa rukami a kopajúca nohami sa snažila nejako zachrániť. Nedalo sa. Dúfajúc siahla po háku, no ten ostal vysoko na strome aj spolu s lanom. Dúfala, že nedopadne na breh, že dopadne do akej-takej hlbokaj vody.

Vtom obrovský špl'achot. Lara stratila vedomie.

Zdalo sa jej, že do jeho panstva v Surrey sa vlámal akýsi zlodej a ukradol jej všetky artefakty, ktoré získala – od Scionu cez Dýku z Xi'anu až po artefakty z Antarktídy.

Vtom sa prebrala celá spotená, s mokrým oblečením. Prekvapilo ju, že nebola mŕtva, dávno utopená. A prekvapilo ju aj to, že nebola vo vode. Namiesto toho sedela v klietke. Klietka bola umiestnená na nie veľmi vysokej skale, neďaleko rozloženého ohňa, pri ktorom sedeli jej dvaja nepriatelia. Vedľa nej bola ďalšia klietka a v tej klietke ležal ťažko zranený Alister.

Na zemi neďaleko ohníka videla pohodené zásobníky patriace do jej pištoľí a jednu z pištoľí mala za opaskom Sophia a druhá ležala na bunde Bartoliho.

„Vitaj, Lara,“ oslovil ju Bartoli divným syčivým hlasom. Divila sa, prečo sa mu hlas tak zmenil.

Na hrudi mal na zlatej retiazke pripevnený artefakt, ktorý našiel v džungli – artefakt vo veľkosti dlane pripomínajúci londýnsku mincu, s rubínmi a smaragdami.

Lara sa len uškrnula a odvrátila zrak na údolie.

Bolo naozaj obrovské. Niekoľko desiatok metrov vysoké. Plné zelenej flóry a najrozličnejšej fauny. Nad hlavou videla letieť akéhosi vtáka, na druhej strane jazera videla tlupu opíc pohrávajúc sa s kameňmi.

„Lara, dúfam, že nám odpustíš, ale boli sme v tvojom dome, chcem povedať, že sme si požičali čosi, čo veľmi potrebujeme.“

„Vy bastardi! Ako sa opovažujete!“

„Jednoducho. Sme predsa zločinci. A vykrádači hrobov, to máme spoločné, Lara.“

„Nie, Sophia. Ty si hlúpa obchodníčka a tento sviniar je obyčajný mafián!“ zvriskla Lara a postavila sa na rovné nohy, čo ju ale prišlo draho, keďže ju nohy stále boleli po drsnom páde do jazera.

Sophia Laru ignorovala a namiesto nej pokračoval Bartoli.

„Požičali sme si dva artefakty, Lara. Ide o Oko Izisu a Rathmorovu ruku, spomínaš si na nich?“

„Samozrejme,“ odvetila pokojne, „ani ma to neprekvapuje. Veď Sophia nevie nič iné, len využívať tie isté artefakty stále dookola, však?“ dodala a povýšeneckým pohľadom pozrela na blondávu osobu vedľa.

Vtom na nich zaútočila tlupa opičiek skákajúc im pred očami a štvrajúc sa im na hlavy. Vyzeralo to veľmi komicky vidiac Sophiu a Johnattana ako odplašujú malé opičky.

A naraz jedna z opíc vzala do rúk jednu z pištoľí. Vystrelila z nej do vzduchu a druhá rana mierila na klietku, kde v strehu kľáčala Lara. Strela uvoľnila malý kameň spod klietky a tá sa uvoľnila a spadla na zem. Klietka sa čiastočne poškodila a tak z nej Lara mohla opatrne vyliezť. Bolo to ale dosť bolestivé, keďže mala Lara kopu modrín.

Z posledných síl vzala pištoľ, ktorú opica pustila na zem a vystrelila zopár rán po dvoch nepriateľoch. Tí od paniky utiekli do džungle zanechávajúc Laru napospas opiciam.

Tie ale na Laru nezaútočili, namiesto toho sa pred ňou krásne zoradili ako vojačikovia a čakali čo urobí.

Lara zostala stáť akoby práve uvidela gorilu, ktorá sa po nej chystá šmáriť balvan. Opičky milo sedeli a akonáhle sa Lara pohla trochu vľavo, tak sa pohli aj ony a opäť si posadali vedľa seba.

Lara ignorujúc opice bežala k Alisterovej klietke a zistila, že je zamknutá. Alisterovo zranenie nebolo až také vážne, ako si myslela. Na dne klietky síce bolo veľa krvi, no zdá sa, že Sophia s Bartolim ho ošetrili. Skúsila ho prebrať, no nešlo to. Tvrdo spal, alebo bol v hlbokom bezvedomí. To Lara nevedela. Vedela len jediné – musí nájsť kľúč od jeho klietky. A cesta za Bartolim a Sophiou viedla hlboko do džungle. Vtom sa otočila a uvidela opice úprimne na ňu hľadiac. Rozmýšľala, či tieto milé zvieratá vycítili, že potrebuje pomoc, alebo či konali inštinktívne.

"Tak fajn, o čo vám ide?" spýtala sa akoby mali opice prehovoriť.

Stála pred nimi trochu slabá stále držiac pištoľ v rukách. Druhá skončila ako majetok Sophie a ona veľmi ľutovala, že vtedy skočila na to lano. Teraz tu stála s tlupou maličkých opíc len s jednou zbraňou, v ktorej mala len sedem nábojov a nanešťastie nemala žiadne iné zásobníky, nie to ešte ďalšie zbrane. Musela sa spoľahnúť na svoju znalosť karate a samoobranu.

Rozhodla sa, že bude opice ignorovať a pôjde si jednoducho po svojom. Opice ale stále šli tam, kde ona.

Nemohla ísť smerom kam išla Sophia s Bartolim, pretože by ju prekvapili a zabili. Nemala by sa ako brániť - oni mali jej zbraň a všetky zásobníky a ona mala len úbohých sedem nábojov. A napokon ona bola sama a oni boli dvaja.

Vyliezla teda na vysoký kameň, odkiaľ si prezrela údolie. Vysoko nad ňou videla vchod, odkiaľ prišla. Bol celý rozdrtený a strop tunelu, odkiaľ sa vyrútil obrovský balvan bol zrútený.

Neďaleko videla ďalší vchod. Ten bol ale zdobený stĺpmi, po ktorých sa ťahali bujné ťahavé rastliny a nad vchodom sedela kamenná socha bohyně Kalí. Socha v rukách držala zbrane, mohutné meče zlatistej farby a celá socha bola zo svetlého kameňa. Oči sochy boli napevno uzatvorené a na mečoch sedeli exotické vtáky a vydávali podivné zvuky.

Lara vyliezla na kameň vyššie a odtiaľ skočila na plošinu na druhej strane.

"Lara?" ozvalo sa vtom.

Lara sa pustila a z výšky spadla na zem.

"Zip! Čo to robíš?! Kvôli tebe som spadla a udrela sa!"

"Prepáč, Lara. Mrzí ma to, vážne!"

"A prečo si sa ozval až teraz? Mala som vážne problémy!"

"Mali sme v sídle zlodejov. Už po druhýkrát. Ukradli..."

"Áno ja viem. Oko Izis a kameň Infada."

"Presne! A myslím, že to bola Natla, Lara. Mala svetlé vlasy a postava by taktiež sedela."

"Nie, Zip. To nebola Natla. Bola to Sophia. Porazila som ju už dvakrát a ona stále žije, pochopíš to?"

„No, o Sophii si mi rozprávala nedávno. To bolo v deväťdesiatom ôsmom, nie? Vtedy sme sa spoznali. Ináč, po Alisterovi ani stopy?“

„Videla som ho. Bohužiaľ je zamknutý v kletke neďaleko. Dúfam, že nájdem od tej kletky kľúč.“

„Dúfaš? Nemôžeš ho tam nechať. Prišli ste sem hľadať ten artefakt nie? Tak ho musíš najprv vyslobodiť, aby ti poradil.“

„Na to ale budem potrebovať muníciu. Máme nejakú, Zip? Ako ďaleko je tvoj karavan od miesta, kde stojím?“

„Muníciu nemám žiadnu, Lara. Myslel som, že si si vzala dosť munície. A od miesta kde stojíš je to presne päť kilometrov severne.“

„Nábojov mám len zopár. A z toho mám len jednu svoju deviatku. Sophia má druhú. Zásobníky si samozrejme zhrabli so sebou. Nemáš tam niečo na sebaobranu?“

„Počkaj.“ Na chvíľu sa odmlčal a zdalo sa, že niečo hľadá. Chvíľu trvalo, kým sa vrátil k počítaču a oznámil jej, že okrem technickej výbavy nič nemá.

„Tak fajn. Budem su musieť vystačiť s týmto,“ riekla sklamané a schmatla drevenú palicu ležiacu v tráve, „snád sa s tým dokážem ochrániť,“ dodala hľadiac na zatvorenú kletku s Alisterom.